

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: V.B.**, státní příslušnost Ruská federace, *zastoupeného Mgr. Pavlem Čížinským, advokátem, se sídlem Praha, Ječná 7*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/50, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. dubna 2014, čj. MV-105091-5/SO-2013,**

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 15.04.2014 čj. MV-105091-5/SO-2013, se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalované.**
- II. **Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 11.000,- Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí, k rukám zástupce žalobce Mgr. Pavla Čížinského.**

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadené rozhodnutí

Žalobou napadeným rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále též *Komise*) zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, čj. OAM-37971-19/DP-2012 ze dne 25.6.2013, kterým byla žalobci podle § 44a odst. 3, v návaznosti na § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen *zákon o pobytu cizinců*) zamítnuta jeho žádost o prodloužení platnosti povolení

k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání - účast v právnické osobě. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná k námitce, že napadené rozhodnutí není opřeno o spolehlivě a úplně zjištěný skutkový stav věci tím, že správní orgán vycházel při posuzování délky pobytu žalobce na území ČR pouze z nepřímě doložených skutečností a to ze vstupních razítek v cestovním dokladu, žalovaná uváděla, že poukazuje na Nařízení evropského parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006 – Schengenský hraniční kodex, který v čl. 10 stanoví, za jakých podmínek je cestovní doklad příslušníků třetích zemí opatřován otiskem razítka a ze kterého vyplývá, že cestovní doklady státní příslušníků třetích zemí se při vstupu a výstupu ze Schengenského prostoru systematicky opatřují otiskem razítka. Podle čl. 11 tohoto kodexu není-li cestovní doklad státního příslušníka třetí země opatřen otiskem vstupního razítka, mohou se příslušné vnitrostátní orgány domnívat, že držitel nesplňuje nebo přestal splňovat podmínky délky pobytu použitelné v dotyčném členském státě. Tento článek 11 zakládá domněnku, že údaje o překročení vnější hranice Schengenského prostoru uvedené v cestovním dokladu cizince odpovídají skutečnosti. Státní příslušník třetí země může domněnku týkající se splnění podmínek délky pobytu vyvrátit tím, že předloží věrohodné důkazy. Je na cizinci, aby prokázal, že na území Schengenského prostoru pobýval oprávněně, resp. že přicestoval a vycestoval z území Schengenského prostoru. Nepostačuje tedy pouhé tvrzení, že účastník řízení razítko o překročení vnější hranice Schengenského prostoru opakovaně neobdržel nebo že jiné státy Schengenského prostoru příslušná razítka do cestovních dokladů nevyznačují. Tuto skutečnost je nutno hodnověrně prokázat, což žalobce neučinil. Čestná prohlášení, která žalobce v řízení doložil spolu s odvoláním, tuto skutečnost neprokazují. Proto Komise neshledala rozpor napadeného rozhodnutí a s ust. § 3 správního řádu č. 500/2004 Sb.

K námitce, že v letech 2006 – 2012, kdy docházelo k řádnému prodlužování povolení k dlouhodobému pobytu žalobci, neměl nikdy žádný problém vzhledem k délce jeho pobytu na území České republiky, Komise uvedla, že ani tato odvolací námitka není důvodná. Komise se nemůže vyjádřit k jednotlivým žádostem žalobce v uvedeném období, ale je pravděpodobné, že v případě dřívějších žádostí nebyla otázka délky pobytu na území České republiky předmětem dokazování. V případě předchozích žádostí žalobce byl k jejich projednání na úrovni prvního stupně namísto Ministerstva vnitra místně příslušný jiný správní orgán, a to Oblastní ředitelství služby cizinecké policie. Z tohoto důvodu, podle Komise není napadené rozhodnutí v rozporu s § 2 odst. 3 správního řádu.

K odvolací námitce týkající se nesprávného výkladu § 56 odst. 1 písm. j) zák. o pobytu cizinců Komise uvedla, že tato odvolací námitka není důvodná. Pojem jiná závažná překážka nelze vyložit ve spojitosti s pojmem pobyt cizince není v zájmu České republiky. Jedná se o odlišné a na sobě vzájemně zcela nezávislé skutkové podstaty. V této souvislosti Komise odkázala na právní názor zaujatý Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 19.1.2012, čj. 9 As 80/2011-69, kde za jinou závažnou překážku nebyl shledán fakt, že obchodní firma měla mezinárodní kontrakty a uzavírala v zahraničí mnoho obchodních transakcí, nýbrž skutečnost, že účastník tamního řízení v minulosti na území České republiky téměř nepobýval, ačkoliv mu bylo uděleno a následně opakovaně prodlouženo povolení k dlouhodobému pobytu.

K námitce, že žádné ustanovení zákona o pobytu cizinců nestanoví cizinci povinnost pobývat na území České republiky déle než 6 měsíců Komise uvedla, že ani tato námitka není důvodná. Z jazykového výkladu § 42 odst. 1 zák. o pobytu cizinců je zřejmé, že účelem povolení k dlouhodobému pobytu je umožnit na území České republiky pobyt pouze těm cizincům, kteří potřebují v souvislosti s plněním účelu jejich pobytu na území České republiky přechodně pobývat po dobu delší než 6 měsíců. Ve skutečnosti, že účastník řízení prokazatelně do České republiky cestuje pouze krátkodobě několikrát ročně a to vždy na několik dní, lze spatřovat tzv. jinou závažnou překážku pobytu cizince na území České republiky. Pokud cizinec pobývá na území České republiky pouze krátkodobě, je povinen využít takový druh pobytového oprávnění, které za takovým účelem právní řád České republiky ve spojení s právními předpisy Evropské unie stanoví. Krátkodobým pobytem cizinců na území České republiky je primárně určeno vízum k pobytu do 90 dnů podle § 20, případě vízum k pobytu nad 90 dnů podle § 30 zák. o pobytu cizinců. Je ve veřejném zájmu, aby byla povolení k dlouhodobému pobytu udělována pouze těm cizincům, kteří je skutečně potřebují k plnění účelu pobytu a kteří zde přechodně potřebují pobývat alespoň po dobu 6 měsíců v rámci doby, na jakou má být účastníkovi řízení pobyt povolen. I v případě krátkodobých víz je navíc možné získat vízum za účelem obchodu, jak vyplývá z Nařízení evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 o kodexu společenství o vízech.

K námitce žalobce, že napadené rozhodnutí je nepřiměřené, Komise uvedla, že námitka není důvodná. Žalobce podle údajů v cestovním dokladu na území České republiky fakticky téměř nepobývá a proto nemohou být napadeným rozhodnutím významněji dotčeny jeho vazby na území České republiky. Žalobci není pobyt na území do budoucna zakázán a je pouze na jeho rozhodnutí, zda bude chtít na území České republiky pobývat na základě dlouhodobého nebo krátkodobého víza. Pokud do budoucna vzhledem ke svému podnikání bude mít potřebu pobývat na území ČR dobu delší než doposud, bude opět moci požádat o povolení k dlouhodobému pobytu. Napadeným rozhodnutím není narušena ani podnikatelská činnost účastníka řízení, neboť obchodní firma, ve které je žalobce jednatelem, má dalšího jednatele a to syna žalobce. Podle Komise ani zjištěná skutečnost, že žalobce na území České republiky zakoupil nemovitost, nemůže sama o sobě znamenat, že by napadené rozhodnutí bylo ve vztahu k žalobci nepřiměřené. Z těchto důvodů žalovaná Komise neuznala důvodnost odvolacích námitek a odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu zamítla, a toto rozhodnutí potvrdila.

II. Žaloba

Žalobce napadl rozhodnutí žalované Komise žalobou, ve které uváděl totožná tvrzení jako v odvolání vůči rozhodnutí správního orgánu I. stupně. K otázce skutečné doby jeho faktického pobytu na území ČR uváděl, že tato doba pobytu nebyla dostatečným způsobem v řízení prokázána. Tvrdil, že žalovaná Komise zaujala nesprávný právní názor o tom, že článek 11 Schengenského hraničního kodexu ukládá žalobci důkazní břemeno v tom, že na území České republiky strávil konkrétní dobu.

V další žalobní výtce žalobce tvrdil, že i kdyby jeho pobyt na území České republiky trval tak málo, jak strana žalovaná usoudila, tak ani tuto skutečnost nelze subsumovat pod

pojem jiná závažná překážka. V této souvislosti poukázal na smysl zákona o pobytu cizinců i na souvislosti s jinými právními předpisy právního řádu České republiky. Ve vazbě na ust. § 42 odst. 1 zák. o pobytu cizinců poukázal rovněž na smysl tohoto zákonného ustanovení a tvrdil, že z něho nelze dovodit povinnost cizince pobývat na území ČR po určitou minimální dobu. Žalobce tvrdil, že jinou závažnou překážkou ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zák. o pobytu cizinců může být jen něco srovnatelného se zájmem státu. Zájem státu se myslí zejména zahraničně politické ohledy a poznatky zpravodajských služeb, které nedosahují intenzity ohrožení bezpečnosti státu. Pojem jiná závažná překážka nemůže sloužit správnímu orgánu k zamítání žádosti cizinců v případech, kdy cizinec se chová podle jejich názoru nestandardně, cizinecký zákon s jeho jednáním nespojuje zrušení povolení k pobytu. Česká republika jako suverénní stát může stanovit, že určité povolení k pobytu udělí nebo neprodlouží pouze v případě, že cizinec fakticky na jejím území stráví určitou minimální dobu, avšak tato podmínka musí být stanovena zákonem. Žalobce v této souvislosti poukázal i na judikaturu správních soudů a tvrdil, že žalovaná Komise nad rámec právních názorů plynoucích z rozhodovací praxe správních soudů konstruovala další podmínku, že podnikatelská činnost cizince musí být vykonávána při jeho fyzické přítomnosti na území České republiky. Žalobce dále vyvracel správnost právního názoru žalované Komise, podle kterého potřebu občasného pobytu cizince na území ČR může uspokojit vízum a to jak krátkodobé, tak dlouhodobé. V této souvislosti tvrdil, že povolení k dlouhodobému pobytu cizince na území ČR je garancí vyšších práv cizince, o které právě žalobce ve svém případě také usiluje.

Žalobce dále tvrdil, že rozhodnutí žalované Komise je vydáno v rozporu s kritérii, které zákon o pobytu cizinců váže ve vazbě na ust. § 56 odst. 1 písm. j), § 37 odst. 2 a § 174a zák. o pobytu cizinců na posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.

III.

Vyjádření žalovaného

Žalovaná Komise v písemném vyjádření k projednávané žalobě zaujala stejné právní názory, jako v napadeném rozhodnutí, ze kterých dovodila nedůvodnost jednotlivých žalobních výtek žalobce a navrhla, aby žaloba byla zamítnuta.

IV.

Projednání žaloby před krajským soudem.

Žalobce v průběhu jednání před krajským soudem odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 165/2013, ze kterého dovozoval, že rovněž Nejvyšší správní soud posuzuje fyzickou přítomnost cizince na území České republiky jako pouhou indicii toho, zda cizinec na území ČR podniká či nepodniká. Fyzická nepřítomnost cizince na území České republiky sama o sobě není důvodem pro neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Žalobce zdůraznil, že stát má právo stanovit, že pobyt cizinci bude udělen nebo prodloužen pouze za podmínky splnění určité minimální doby pobytu. Musí tak učinit zákonem a vyjádření v tomto směru musí být jasné. V daném případě se spíše jedná o změnu

migrační politiky, kdy žalovaná strana začíná vykládat zákon o pobytu cizinců přísněji a po cizincích požaduje, aby podnikání bylo alespoň po konkrétní dobu vykonáváno s faktickou přítomností na území České republiky. Otázkou v tomto případě je posouzení legality tohoto postupu podle zákona o pobytu cizinců s aplikací ust. § 44a, § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 1 písm. j). Výklad těchto ustanovení je nepřehledný a pokud je ještě doprovázen nekontrolovatelnou interpretací pojmu jiná závažná překážka, vybočuje již tento postup správního orgánu z principu legality veřejné správy. Žalobce rovněž s odkazem na zásadu přiměřenosti zdůrazňuje nezbytnost nerespektovat zásadu legitimního očekávání, když žalobci byl za stále stejných podmínek pobyt v dřívější době opakovaně prodloužován a fakticita pobytu na území ČR se vlastně nezkoumala. Za této situace je náhlé neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu žalobci nepřiměřené. Žalobce dále zdůraznil, že není správný názor, že na povolení k pobytu nemá cizinec právní nárok, neboť ve smyslu § 51 zák. o pobytu cizinců nemá právní nárok na udělení víza, ale v případě žalobce se jedná o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, což je vyšší pobytový status, na který je právní nárok dán. Z těchto důvodů žalobce navrhl shodně se žalobou, aby rozhodnutí žalované Komise bylo zrušeno a věc byla vrácena žalované k dalšímu řízení a aby žalobci byla přiznána náhrada nákladů řízení.

V.

Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud při přezkoumávání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými byly výroky rozhodnutí řádně napadeny (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

Zákonnost rozhodnutí krajský soud přezkoumával ve vazbě na příslušná procesní ustanovení zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, jejichž porušení se žalobce dovolával a dále ve vztahu k příslušným hmotněprávním ustanovením zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.

Krajský soud shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů a o žalobě usoudil následovně.

V přezkoumávaném případě hlavním rozhodovacím důvodem, pro který žalobci nebylo prodlouženo povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky, byl závěr, že žalobce se na území České republiky od roku 2008 zdržoval pouze 37 dnů, což správní orgány vyhodnotily jako jinou závažnou překážku ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zák. o pobytu cizinců, neboť žalobce v minulosti fakticky na území České republiky téměř nepobýval, ačkoliv mu bylo uděleno a následně opakovaně prodlouženo povolení k dlouhodobému pobytu.

Krajský soud vycházel při posuzování žalobních bodů z následujících právních předpisů.

Podle § 56 odst. 1 písm. j) zák. o pobytu cizinců dlouhodobé vízum (podle § 46 odst. 1 téhož zákona, též *povolení k dlouhodobému pobytu*) ministerstvo cizinci neudělí,

jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěná jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

V přezkoumávaném případě ve věci žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti jeho povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání formou jeho účasti jako jednatele v právnické osobě, bylo namístež zabývat se otázkou, do jaké míry žalobce pobýval na území ČR a naplňoval účel předchozího pobytu a zda zjištěné skutečnosti nezakládají jinou závažnou překážku pobytu žalobce na území České republiky ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zák. o pobytu cizinců, která by vylučovala možnost prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Po rozhodování o žádosti žalobce bylo proto namístež vycházet i z právních názorů vyslovených judikaturou správních soudů, zejm. v rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 9 As 80/2011-69, které se vyjadřují k interpretaci neurčitěho právního pojmu *jiná závažná překážka pobytu*. Naplnění uvedeného neurčitěho právního pojmu přitom správní orgán musí posuzovat na podkladě vyhodnocení skutečností zjištěných k otázce doby předchozího povoleného dlouhodobého pobytu žalobce na území České republiky, na podkladě posouzení účelu tohoto dlouhodobého pobytu a vyhodnocení skutečností týkajících se faktického naplňování účelu dlouhodobého pobytu. Z rozhodovacích důvodů správního orgánu I. stupně i žalovaného přitom vyplývá, že správní orgán I. stupně dobu pobytu neposuzoval ve vztahu k období, ve kterém byl žalobce nositelem posledně platného povolení k dlouhodobému pobytu, ale zaměřil se na celé období od roku 2008 až do doby rozhodování o žádosti žalobce, tj. do června roku 2013. Pokud žalovaná Komise posuzovala faktickou délku pobytu žalobce na území České republiky již od roku 2008 do doby svého rozhodování, pak se nevypořádala s tím, proč v současnosti zjištěná délka pobytu na straně žalobce zakládá jinou závažnou překážku a brání prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, když za srovnatelné situace od roku 2008 byl žalobci dlouhodobý pobyt povolován a následně prodlužován. Pokud jde o zjištění celkové doby pobytu žalobce na území České republiky v délce trvání 37 dnů od roku 2008 počínaje, lze jen usoudit, že faktická doba prokázaného pobytu žalobce na území České republiky v době platnosti posledního povolení dlouhodobému pobytu nebyla delší než 37 dní. Nelze však pominout, že dobou platnosti posledního povoleného dlouhodobého pobytu žalobce se správní orgán prvního stupně a ani žalovaná Komise nezabývaly. V obecné rovině lze akceptovat postup žalované komise, která aplikovala čl. 10 a čl. 11 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006 o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob a z tohoto Schengenského hraničního kodexu dovodila, že cestovní doklad žalobce jako příslušníka třetích zemí, má být opatřován otiskem razítka a pokud cestovní doklad státního příslušníka třetí země není opatřen otiskem vstupního razítka, mohou se příslušné vnitrostátní orgány domnívat, že držitel nesplňuje nebo přestal splňovat podmínky délky pobytu použitelné v dotyčném členském státě. Pravidla upravující přeshraniční pohyb osob ukládají, aby cestovní doklady státních příslušníků zemí mimo EU byly při vstupu a výstupu systematicky opatřovány otiskem razítka. Státní příslušník země mimo EU může však předložit věrohodné důkazy, jako například jízdenky, letenky, či svědectví o své přítomnosti mimo území členských států a o tom, že podmínky týkající se délky pobytu dodržel. Domněnka založená čl. 11 Schengenského hraničního kodexu je tedy domněnkou vyvratitelnou. Krajský soud nemůže akceptovat právní závěr žalované Komise, že v případě žalobce byla respektována zásada materiální pravdy vyjádřená v § 3 správního řádu, zákona 500/2004 Sb. Krajský soud naopak tento závěr shledává nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů proto, aby tento

závěr byl přezkoumatelný a ověřitelný, je nezbytné prvotně zjistit, ve kterém období měl žalobce vydané posledně platné povolení k dlouhodobému pobytu a ve vztahu k tomuto období posuzovat, zda účel tohoto dlouhodobého pobytu byl žalobcem naplňován. K domněnce žalované, že údaje o překročení vnější hranice schengenského prostoru uváděné v cestovním dokladu žalobce odpovídají skutečnosti, krajský soud opakuje, že tato domněnka je vyvratitelná. Žalobce v účastnické výpovědi a zejména v podaném odvolání uváděl spontánně skutečnosti směřující k vyvrácení této domněnky, avšak žalovaná Komise uváděné skutečnosti a předkládané listiny, pominula a vůbec nehodnotila. Žalobce tvrdil, že na území České republiky pobýval v podstatě pravidelně a po mnohem delší období než ve správním řízení bylo shledáno. K ověření tohoto tvrzení bylo minimálně možné posoudit, zda do doby prokazatelného pobytu žalobce na území České republiky spadají i dny, kdy podle předložených rozhodnutí Úřadu práce v Teplicích a Úřadu práce České republiky osobně přebíral vydávaná rozhodnutí správních orgánů. Kromě hodnocení těchto skutečností bylo namísto žalobci vytvořit prostor k tomu, aby správnímu orgánu předložil vlastní důkazy o době jeho pobytu na území České republiky v inkriminovaném období. Nelze pominout, že s právními důsledky aplikace Schengenského hraničního kodexu ohledně délky pobytu na území České republiky byl žalobce konfrontován až v odůvodnění žalobou přezkoumávaného rozhodnutí.

Pro naplnění pojmu jiná závažná překážka pobytu je však nezbytné kromě délky pobytu žalobce na území České republiky hodnotit též výkon jeho podnikatelské činnosti. K otázce faktického výkonu podnikatelské činnosti se žalobce vyjadřoval nejen ve své účastnické výpovědi, ale zejména v odvolání vůči rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalobce, který působí jako jeden ze dvou jednatelů obchodní firmy TRUST – W.G.Y. spol. s r.o. v tomto odvolání charakterizoval formu svého podnikání na území České republiky, která je realizována v režimu elektronického podnikání, které je postaveno na konceptu B2B, jehož podstatou je elektronická výměna dat mezi dvěma obchodníky. K podanému odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobce předkládal jednotlivá rozhodnutí Úřadu práce v Teplicích, kterými mu bylo udělováno povolení k zaměstnání na území České republiky průběžně od srpna 2006 do srpna 2012 a rovněž rozhodnutí Úřadu práce České republiky, Krajské pobočky Ústí nad Labem o prodloužení povolení k zaměstnání žalobce pro dobu od 30.8.2012 do 29.8.2012. Současně žalobce k odvolání připojil smlouvu o rezervaci a o poskytnutí součinnosti z 12.6.2013 a kupní smlouvu z 3.7.2013, kterými dokumentoval aktivní podnikatelskou činnost obchodní firmy, jimž je jednatelem. Odvolací výtku týkající se charakteru podnikatelské činnosti žalobce a dalších okolností, které tuto podnikatelskou činnost žalobce odlišují se od standardní podnikatelské činnosti většiny ostatních cizinců, žalovaná Komise vůbec nehodnotila a uplatněné odvolací důvody a předložené listiny zcela pominula. Přitom otázka formy podnikatelské činnosti a jejího rozsahu, která má zásadní význam pro posuzování naplnění neurčitého právního pojmu jiná závažná překážka, zůstala nevyřešena. Z tohoto důvodu právní závěr žalovaného, že v případě žalobce došlo k naplnění jiné závažné překážky jeho pobytu na území České republiky, zůstal nepodložen a rozhodnutí žalovaného se v této části stalo nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.

Krajský soud při shledání nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z nedostatků důvodů postupoval podle § 76 odst. 1 písm. a), zrušil napadené rozhodnutí a na podkladě § 78 odst. 4 s.ř.s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Výrok o nákladech řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. a přihlíží ke skutečnosti, že žalobce dosáhl v řízení procesního úspěchu. Krajský soud přiznal žalobci náhradu nákladů řízení představovaných odměnou za právní zastoupení z důvodu provedení tří úkonů právní pomoci a tří režijních paušálů, spočívajících v přípravě a převzetí zastoupení, sepsu žaloby a v účasti právního zástupce u jednání soudu. Za samostatný úkon právní pomoci krajský soud neakceptoval sepsání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť ve smyslu § 11 odst. 2 písm. a) vyhl. č. 177/1996 Sb., mimosmluvní odměna ve výši poloviny náleží za návrh na předběžné opatření, dojde-li k němu po zahájení řízení. Ve smyslu § 11 odst. 3 cit. vyhlášky lze aplikovat ust. § 11 odst. 2 písm. a) nikoliv jen na právní službu spojenou s návrhem na předběžné opatření, ale též na právní službu ve vztahu k návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě. V přezkoumávaném případě však návrh na přiznání odkladného účinku žalobě byl sepsán jako nedílná součást samotné žaloby a nebyl tedy učiněn poté, kdy došlo k zahájení přezkumného řízení u krajského soudu. Odměna za jeden úkon služby právní pomoci činí 3.100,- Kč, odměna za režijní paušál 300,- Kč, náhrada za promeškaný čas ve smyslu § 14 odst. 3 cit. vyhlášky za 6 půlhodin po 100,- Kč činí 600,- Kč a náhrada jízdného v prokázané výši použitou jízdenkou ve výši 200,- Kč. Celkové náklady řízení jsou proto přiznány žalobci ve výši 11.000,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve třech vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu